

Provocarile adresate RCC de catre Papa Ioan al II-lea :

Formarea

de Jim Murphy

Reflectand asupra celor 40 de ani de Reinnoire Carismatica Catolica, trebuie sa recunoastem ca Pontificatul Papei Ioan Paul al II-lea a fost o binecuvantare de seama pentru aceasta miscare. Ca un tata bun, el ne-a incurajat atunci cand eram tineri, si ne-a ajutat sa crestem pe masura ce atat noi, cat si el inaintam in varsta.

Ca un tata iubitor, Ioan Paul al II-lea ne-a sfatuit adesea si ne-a aratat cai prin care sa ne apropiem mai mult de Domnul. Unul din domeniile in care a insistat a fost provocarea la formare:

“Exista o nevoie stringenta pe care trebuie sa o proclamam cu putere: nevoia de a avea o formare crestina solida si profunda. Cat de mare este nevoia astazi de lideri crestini maturi, care sa fie constienti de identitatea lor baptismala si de propria lor vocatie si misiune in Biserica si in lume! Cat de mare nevoie avem de comunitati crestine vii! Acum suntem intr-un nou stadiu in cresterea acestor miscari, cel al maturitatii ecleziale. Comunitatile carismatice sunt de asemenea chemate astazi sa faca acest pas spre maturitatea ecleziala”.

Fara nici o indoiala, Ioan Paul al II-lea a iubit Reinnoirea Carismatica Catolica. Precum un parinte bun, el a vrut sa ne promoveze, dar si sa faca din ceva bun ceva si mai bun. Ioan Paul al II-lea nu a vazut Reinnoirea ca pe o asociatie ce lucreaza numai pentru propriile interese, ci a recunoscut ca RC este o actiune majora a Duhului Sfant, un dar de la Dumnezeu pentru binele intregii Biserici. Sfantul nostru Parinte a stiut ca intreaga Biserica avea nevoie de ceea ce putea sa ofere RC. Prin urmare, el ne-a chemat la o maturitate care ne va permite sa slujim intreaga Biserica si sa ajutam cu adevarat la edificarea trupului lui Cristos.

Pontiful a considerat formarea drept cheia acestei maturitati. El ne-a indemnat sa o luam in considerare cu multa seriozitate si sa actionam puternic pentru dezvoltarea persoanelor in cadrul Reinnoirii. El a subliniat cu mai multa claritate acest aspect in discursul adresat liderilor carismatici in iunie 1998:

“Credinta entuziasta care da viata comunitatilor voastre este o mare bogatie, dar nu este suficienta. Ea trebuie insotita de o formare crestina care sa fie solida, cuprinzatoare si fidela Magisteriului Bisericii: o formare bazata pe o viata de rugaciune, pe ascultarea Cuvantului lui Dumnezeu si pe primirea cu vrednicie a Sacramentelor, in special cel al Reconcilierii si al Euharistiei. Pentru a ne maturiza in credinta, trebuie sa crestem in cunoasterea adevarurilor sale. Daca aceasta nu se intampla, exista pericolul superficialitatii, al subiectivismului extrem si al iluziei”

Straduindu-ne sa ne formam cu maturitate in cadrul Reinnoirii, ne va prinde bine sa luam in considerare cateva puncte cheie din sfaturile iubitelui nostru Parinte:

Fideli Magisteriului Bisericii: In acest stadiu al vietii noastre, speram sa fi depasit nevoia de a “ne face treaba noastra”. Suntem parte din Biserica, suntem chiar in inima Bisericii. Noi nu incercam sa construim o Biserica alternativa, ci incercam sa iubim si sa slujim Biserica existenta, Biserica fondata de Isus Cristos. Cu siguranta, toti am vazut defectele care exista in mireasa lui Cristos. Dar precum Cristos i-a ramas credincios, tot asa trebuie sa fim si noi. Biserica ne cere si are dreptul de a pretinde de la noi o loialitate neclintita fata de Magisteriu.

Viata de rugaciune: Unul din elementele centrale ale RCC a fost si este viata de rugaciune. Dar recunoastem cu sinceritate ca este mult prea usor sa abandonam rugaciunea in fata solicitarilor vietii si ale slujirilor. Cert este ca nu putem sa ne formam in maturitate daca nu suntem dispusi sa ne formam in rugaciune.

Ascultarea Cuvantului lui Dumnezeu: Cata intelepciune zace in paginile Sfintei Carti! Intelepciunea insasi a lui Dumnezeu! Daca ne dorim cu adevarat sa ne maturizam, trebuie sa ne lasam formati de ceea ce ne spune Dumnezeu. Insi efortul de a asculta si de a actiona apoi pe baza a ceea ce am ascultat ne va duce departe pe calea maturizarii.

Primirea cu vrednicie a Sacramentelor: Cu harurile extraordinare care ne sunt oferite prin sacrameinte suntem pe o cale rapida spre maturitate! Trebuie sa luam parte la sacrameinte de cate ori avem ocazia pentru a fi formati in Spiritul lui Dumnezeu.

Toate eforturile de formare trebuie sa ii ajute pe oameni sa isi asume aceste 4 mari principii in vietile lor: o sincera iubire si relationare cu Biserica, o viata de rugaciune, ascultarea si punerea in practica a Cuvantului lui Dumnezeu si primirea cu vrednicie a Sacramentelor.

Va puteti imagina roadele care ar aparea in vietile noastre daca toti cei din RCC ar pune aceste 4 aspecte pe lista lor de prioritati? Cate binecuvantari ar experimenta! Cat de mult ar progresa Biserica!

Macar daca nu ar exista un alt motiv decat dragostea fata de un parinte atat de mare care a mers alaturi de noi atatia ani, tot ar trebui sa luam in considerare cu seriozitate slujirea pe care ne-a incredintat-o Dumnezeu, si sa ne decidem sa ne formam in maturitate, ca sa fim o binecuvantare pentru Biserica si sa ne dovedim fiicele si fiii recunoscatori ai lui Ioan Paul al II-lea.

Provocările adresate RCC de către Ioan Paul al II-lea

Proclamarea

de Michelle Moran

În 1975 Papa Paul al VI-lea afirma în documentul “Evanghelii Nuntiandi” că “evangelizarea este harul și vocația proprie Bisericii; acolo unde își găsește identitatea ei cea mai profundă, Biserica există pentru a evangeliza, adica pentru a predica și a învăța”. Și totuși, pentru unii oameni, evangelizarea este încă privită ca ceva de temut, sau ceva ce nu este natural pentru catolici. În RCC, harurile Botezului în Duhul Sfânt au descătușat o nouă forță în evangelizare. Citim în Fapte, cap. 2, că atunci când Duhul Sfânt s-a pogorât asupra discipolilor adunați în Cenacol, fiecare dintre ei a primit o nouă revărsare a Duhului Sfânt. Această umplere cu putere nu a fost numai pentru sfințirea lor personală, ci li s-a dat și un nou har pentru evangelizare. În consecință, ei s-au grăbit să iasă pe străzi, nerăbdători să împărtășească cu ceilalți mesajul Veștii celei Bune. Și în RCC se verifică faptul că mulți oameni care au experimentat o relație personală nouă sau mai profundă cu Isus, prin puterea Duhului Sfânt, sunt dornici de asemenea să împărtășească această credință vie proaspăt descoperită cu ceilalți.

Călăuzindu-ne spre cel de-al treilea mileniu, Papa Ioan Paul al II-lea obișnuia să vorbească frecvent despre o nouă primăvară a Bisericii. Cu siguranță el a înțeles uriașele provocări pe care societatea modernă le aduce credinței și Bisericii; dar Ioan Paul al II-lea era și un om al speranței și un profet. În „Redemptoris Missio” (1990) el spune: „Simt că a sosit momentul să angajăm toate energiile Bisericii într-o nouă evangelizare și în misiunea *ad gentes*. Nici unul din cei care cred în Cristos, nici o instituție a Bisericii nu poate evita această supremă datorie: a-l proclama pe Cristos tuturor popoarelor” Ioan Paul al II-lea a recunoscut nevoia de a găsi noi moduri inovatoare de a

proclama Vestea cea Bună pentru ca ea să aibă impact asupra societății. „Noua evanghelizare” ar însemna: nouă în metodele sale, nouă în zelul său și nouă în expresia sa. Adresându-se Bisericii din Europa, Ioan Paul al II-lea a întărit această chemare: „Biserică din Europa, noua evanghelizare este sarcina care te așteaptă! Redescoperă entuziasmul proclamării. Fie ca proclamarea lui Isus, care este Evanghelia speranței, să fie mândria ta și întreaga ta viață. Mergi mai departe cu zel reînnoit!” Papa a subliniat de asemenea distincția dintre o primă proclamare și o proclamare reînnoită. Prima se adresează celor care nu au avut încă vreo ocazie de a asculta și de a răspunde mesajului Evangheliei, în timp ce proclamarea reînnoită este necesară chiar și pentru cei care au fost deja botezați. Evidențiind nevoia de convertire continuă, Ioan Paul al II-lea afirmă: „trebuie să îi ajutăm pe cei care sunt deja botezați să se convertească la Cristos și la Evanghelia Sa”

Evident, „conținutul” mesajului evanghelic este neschimbător, fiind centrat asupra persoanei lui Cristos și a mesajului evanghelic etern. Totuși, noile caracteristici includ noțiunea că evanghelizarea este chemarea fiecărui creștin, nu doar ceva lăsat numai „profesioniștilor” – preoți sau călugărițe. În enciclica „Christifideles Laici” (1998) Ioan Paul a evidențiat importanța mărturiei vieții proprii și a faptului de a ne prezenta pe noi înșine ca o proclamare vie: „Este datoria creștinilor laici de a face din conduita lor zilnică o mărturie luminoasă și convingătoare a Evangheliei”. Acest fapt este subliniat și în exhortația apostolică „Ecclesia in Europa”: „Evanghelia speranței, primită și asimilată de Biserică, trebuie să fie zilnic mărturisită și proclamată”. Aceasta se poate face numai în puterea Duhului Sfânt. Așadar, odată cu provocarea la mărturie prin viața noastră, invitația lui Ioan Paul al II-lea este și de a ne lăsa atrași permanent într-o viață de intimitate cu Domnul prin rugăciune. Într-adevăr, chemarea universală la sfințenie susține toate eforturile noastre de evanghelizare.

Temele complementare ale contemplării și proclamării au fost și mai mult puse în lumină de documentul „Novo Millennio Ineunte”. Aici toți creștinii sunt invitați să petreacă timp contemplând fața lui Cristos, deoarece „de la El primim darul Duhului și porunca de a proclama Evanghelia tuturor națiunilor”. Poate că aceste cuvinte ne pot furniza câteva reflecții în propriile noastre realități din RCC. Ioan Paul al II-lea ne încurajează să creștem continuu în viața în Duhul Sfânt. Botezul în Duhul Sfânt nu este doar o experiență, ci începutul unei călătorii spre plinătate și sfințenie ce durează întreaga viață. Suntem chemați să privim mereu cu fidelitate spre Domnul, pentru ca mai apoi să primim puterea de a merge în lume din acel loc al contemplației. Într-unele din expresiile Reînnoirii poate că am devenit prea centrați să privim în interiorul nostru. Contemplând fața Domnului suntem mereu conduși la misiune și la slujirea fraților și surorilor noștri. Pe de altă parte, alte grupuri pot fi prea activiste, mereu ocupate să lucreze pentru Domnul, dar în același timp neglijând să petreacă un timp de calitate cu Domnul muncii.

Sunt trei cuvinte cheie pe care Ioan Paul al II-lea le-a folosit pentru a rezuma ministerul evanghelizării. Acestea sunt: Proclamarea, Celebrarea și Slujirea. Putem să le folosim cu succes ca un etalon al fidelității noastre la chemarea la evanghelizare. Poate veți dori să reflectați în cadrul grupului sau al comunității voastre și să puneți întrebarea: în grupul nostru cum proclamăm mesajul? Cum celebrăm Vestea cea Bună? Și cum îi slujim pe frații noștri?

Fr. Emmanuel Tuslime

Membru al Consiliului ICCRS

Fr. Emmanuel Tuslime s-a născut în Bunyaruguru, Bushenyi, Uganda. Este cel de al 8-lea dintre cei 11 copii ai familiei. A fost botezat când avea două săptămâni. A urmat Seminarul fraților Minori la vârsta adolescenței și a devenit preot diecezan pe 10 august 1991.

El a întâlnit Reînnoirea Carismatic Catolică în 1983 când a urmat Seminarul Major din Katigondo, și a rămas de atunci membru activ al Reînnoirii. A slujit ca și vicar, ca și paroh și ca și

tânăr capelan arhidiecezan . În 1991 el a început al treilea grup de rugăciune în arhidieceza Mbarara și prin intermediul slujirii sale, până în anul 2003, Reînnoirea a crescut cu 362 de noi grupuri de rugăciune vibrante. Încă din 1992 el a fost membru al Echipei de Slujire Națională din Uganda, și acum este membru al Comitetului Executiv al acestei echipe din Uganda.

În 1997, el a fondat o Comunitate cu statut rezidențial, numită “Yesu Ahuriire Community” (adică “Comunitatea Isus este Viu”) care are 14 evanghelizatori laici, full time. El este cel care se ocupă cu Consultanța Responsabililor Carismatici Catolici din Africa Anglofonă (CONCCLAA). El a primit carime pentru slujirea de Vindecare și Eliberare, și îi place să faciliteze organizarea de Seminarii de Viață în Duhul Sfânt, pentru preoți și persoane consacrate. Conduce deasemenea și o echipă care organizează “Cursul Paul”. Are o devoțiune pentru Euharistie.

Fie ca domnul să continue să-l însoțească în slujirea Bisericii Sale.

A 50-a aniversare în Preoție

Fr. Rufus Pereiro este un fost membru al Consiliului ICCRS.

Întreaga familie a RCC sărbătorește chemarea lui la vocația de preot. Ne rugăm ca Domnul să continue să-l binecuvânteze și ca Duhul Sfânt să continue să-i dea carismele de care are nevoie în edificarea Bisericii Sale.

Benzi desenate: Provocarea Papei Ioan Paul al II-lea către RCC:

FORMAREA ȘI PROCLAMAREA

De JAMT

“Credința entuziastă care însuflețește comunitățile voastre este un mare câștig. Dar nu este suficient... .”

Trebuie însoțită de o formare creștină solidă, deschisă și fidelă Magisteriului Bisericii

“O formare bazată pe o viață de rugăciune , de ascultare a Cuvântului Lui Dumnezeu și pe primirea vrednică a sacramentelor, mai ales cel al reconcilierii și al Euharistiei”.

Pentru a ne maturiza în credință trebuie să creștem în cunoașterea adevărilor de credință

“În zilele noastre, atât de însetate după speranță, fie ca Duhul Sfânt binecunoscut și dorit, să învie această cultură a Rusaliilor.”

Vremurile noastre au mare nevoie de femei și bărbați care să fie ca razele de lumină, care să știe să reflecte farmecul Evangheliei și frumusețea noii vieți în Duhul Sfânt.”

“...să fiți martori ai “mentalității Spiritului”. Aceasta este misiunea voastră, dragi membrii ai Reînnoirii în Duhul Sfânt, într-o societate în care mentalității umane deseori pare să îi lipsească viziunea care vine de Sus.”

Cu insistență entuziastă nu obosiți niciodată să vă rugați:

“Vino Duhule Sfânt! Vino! Vino!”

FORMAREA LIDERILOR

Supliment al Buletinului ICCRS Vol. XII, numărul 5 / noiembrie – decembrie 2006

Atelier carismatic

CUM SĂ DISCERNEM CINE AR TREBUI SĂ CONDUCĂ UN GRUP DE RUGĂCIUNE

de Walter Zimmerman

A-l sluji pe Dumnezeu este totdeauna un privilegiu, o responsabilitate și o binecuvântare pentru fiecare dintre noi. E o adevărată bucurie că Dumnezeu își pune propria imagine într-unul din copiii săi, ca acesta să-l slujească prin comunitate.

Reînnoirea slujitorilor lui Dumnezeu la nivelul unui grup de rugăciune, dieceză sau țară este un proces minunat, este a pasa torța aprinsă sau ștafeta, pentru a ajunge la victoria finală în Cristos.

Sunt foarte mulțumit să văd frați și surori care doresc să-și asume responsabilități și vor să fie slujitori aleși, cu condiția ca motivația lor să răspundă unei chemări și unei vocații, nu unor ambiții personale.

Deci, să punem 2 întrebări și să lucrăm pe ele în acest atelier: Cum să discernem un slujitor? Și: Cine poate conduce un grup de rugăciune?

I. Cum să discernem cine trebuie să fie slujitor?

Să începem de la afirmația că o perioadă de timp nu este niciodată la fel cu alta, într-o comunitate, într-o dieceză, o țară sau la nivel internațional. Fiecare perioadă își are caracteristicile proprii, puterile sale, slăbiciunile ș.a.m.d., deci un slujitor al lui Dumnezeu dintr-o anumită perioadă nu trebuie să aibă neapărat aceleași calități ca cel din altă perioadă trecută.

Dacă citește cineva în Sfânta Scriptură istoria Israelului, poate vedea cum și-a ales Dumnezeu slujitorii, adesea prin rațiuni pe care noi le-am găsi ilogice, pentru că Dumnezeu nu-i alege pe cei care sunt abili (*capabili, n.t.*), ci mai degrabă îi abilitează pe cei pe care îi alege.

Când a sosit pentru poporul lui Israel eliberarea din regatul Egiptului, liderul natural părea a fi Iosua. El era un luptător și cu siguranță ar fi luptat cu putere. Totuși, Dumnezeu, în infinita sa înțelepciune, știa că poporul său a suportat 420 de ani de sclavie, că moralul nu era cu siguranță bun și că pentru a-i elibera din regatul Egiptului nu e necesar un război civil. A fost necesar un păstor pentru a-i aduna ca pe o turmă, a-i conduce și a-i iubi. Pentru acest motiv, Dumnezeu l-a dus pe Moise în deșert.

L-a făcut păstor și l-a dus împreună cu șeptelul în deșert, ca el să-și învețe misiunea (Ex 3,1 ș.u.). Fără dubiu, **acesta a fost timpul lui Moise**. Deci, ar trebui să ne punem întrebarea: oare Iosua a fost mai rău decât Moise? Nici într-un caz! El era un mare lider, dar nu era timpul său. Dumnezeu a vrut o persoană cu alte caracteristici în această primă etapă.

Timpul lui Iosua venea atunci când se intra pe pământul făgăduinței, unde trebuia să lupte. El a fost necesar atunci ca strateg, pentru a lua în posesie pământul pe care Dumnezeu a jurat că-l va da poporului său. Se mai impune o întrebare: Moise nu a fost suficient de vrednic pentru a cuceri pământul făgăduinței ca lider? Nici într-un caz! A fost pur și simplu **timpul lui Iosua**, pentru că Dumnezeu a avut nevoie de un om cu caracteristicile lui Iosua pentru a intra în țara făgăduită.

Vreau să spun că Dumnezeu are în inima sa un plan pentru fiecare comunitate și dacă un frate nu este ales să slujească astăzi, aceasta nu înseamnă că el este mai rău decât altul, ci mai degrabă că Dumnezeu are nevoie de un frate cu alte caracteristici pentru acel timp. De aceea este important să discernem asupra slujitorilor în RCC și nu să-i alegem cu vot ca pe niște candidați la președinție.

De aceea, să vedem cum să discernem persoana care a fost aleasă în inima lui Dumnezeu pentru un anumit timp, ca să slujească grupul de rugăciune. Ideal este să se facă discernământul într-o reculegere de o zi întreagă și nu într-o oră sau două. Totuși, dacă un grup de rugăciune alege întâlnirile sale săptămânale pentru a face discernământul, trebuie să se pregătească să aloce timp suficient pentru procesul de discernământ în cadrul grupului sau al comunității.

Există două forme de discernământ în alegerea unui slujitor:

a) Să se discearnă mai întâi numele persoanei, apoi să se vadă ce trebuie să facă acea comunitate.

b) Să se discearnă mai întâi ce vrea Dumnezeu pentru comunitate și apoi să se discearnă care este cea mai potrivită persoană pentru a îndeplini acestea.

Din experiența mea de slujire, sunt convins că a doua opțiune este cea mai bună. Totuși, prima opțiune este cea mai comună în RCC. Persoana este aleasă fără să fi discernut caracterul comunității și fără să fi ascultat ce anume cere Dumnezeu de la comunitate pe măsură ce înaintează. Această cale are riscul de a alege conform cu reputația unei persoane de a fi capabilă sau convingătoare sau pentru că el sau ea este mereu implicat în slujiri, sau a participat la multe cursuri de formare sau pentru că el / ea se înțelege bine cu parohul. Și chiar dacă aceste caracteristici sunt bune, persoana poate să nu fie potrivită pentru perioada pentru care s-a făcut discernământul.

Există 3 întrebări pe care comunitatea trebuie să și le pună în procesul de discernământ, acestea trebuind să fie scrise – mai ales prima:

1. Ce vrea Domnul și ce speră de la comunitate pentru perioada ce urmează?
2. Ce caracteristici sau carisme trebuie să aibă persoana pentru a îndeplini ce s-a discernut la prima întrebare?
3. Ce frate sau soră din grupul de rugăciune este persoana cu calitățile discernute la întrebarea a doua, care poate astfel să îndeplinească cele discernute la prima întrebare?

Întrebarea 1 caută să discearnă liniile programatice sau „pilonii-suport” ai perioadei ce urmează. Acesta este un lucru foarte bun, pentru că Dumnezeu vorbește în întreaga comunitate mai bine decât unui grup restrâns sau unuia singur și comunitatea trebuie să discearnă ce are nevoie, ce e de construit și încotro trebuie să se îndrepte. Această lucrare trebuie făcută în mici grupuri în care fiecare să împărtășească ce are în inima sa și ce anume cere Dumnezeu pentru comunitate. Trebuie să se scrie 3 sau 4 concluzii pe fiecare grup și apoi, într-o sesiune plenară, concluziile finale trebuie să fie distilate, arătând liniile de lucru pentru perioada următoare. Este incredibil modul în care Dumnezeu confirmă lucrurile în diferitele grupuri de împărtășire și construiește misiunea și sarcinile comunității!

Deși există caracteristici comune pentru un slujitor, după cum sunt subliniate, printre altele, în textele următoare: Is 53,1-12, 1Cor 9,1-27, 1Tes 5,12-24, 2Tim 4,1-5, întrebarea a doua caută să descopere caracteristicile speciale ale slujitorului, care sunt necesare pentru a duce comunitatea în direcția discernută la prima întrebare. Deci, dacă Domnul a indicat că e nevoie de o perioadă de reconciliere într-un grup de rugăciune, slujitorul trebuie să fie o persoană primitoare, cu o carismă puternică de păstorie, care atinge inimile. Dar dacă Domnul a chemat grupul la evanghelizare, slujitorul trebuie să fie puternic în evanghelizare. Pe de altă parte, dacă Dumnezeu a cerut comunității să fie gata pentru o mare misiune, slujitorul trebuie să aibă claritate în procesul de formare.

Obiectivul acestei metodologii a discernământului este de a fi centrat asupra a ceea ce vrea Dumnezeu în comunitate și nu asupra numelui persoanei. Oricine va fi ales ca slujitor, are misiunea de a îndeplini ceea ce a discernut comunitatea ca nevoie viitoare. Bineînțeles, slujitorul ales își va pune amprenta personală în proceduri.

II. Cine poate conduce un grup de rugăciune?

Sunt multe caracteristici ce pot fi enumerate și există cărți despre acestea, însă aici vreau să împărtășesc cu voi câteva caracteristici esențiale ale unui slujitor în RCC.

1. A simți chemarea la slujire: atunci când numele tău este propus de membrii comunității la momentul discernământului, nu trebuie să te simți vinovat dacă nu simți chemarea la slujire. Există slujitori care acceptă poziții fără să se simtă chemați, pentru că ei cred că dacă spun „nu” îl refuză pe Dumnezeu. Răspunde mai mult în fața lui Dumnezeu și a comunității cel care spune că nu poate accepta numirea dacă nu e convins. Mai rău este chiar a accepta numirea din motivații personale, o dorință de putere sau importanță. Slujirea este un lucru minunat, binecuvântat de Dumnezeu, atunci când, bazat pe un fundament de iubire a lui Dumnezeu și a fraților și surorilor, cineva acceptă chemarea în mod liber. Dacă în inima ta există dorința și simți chemarea de a sluji, spune „da”

Domnului fără teamă. Este incredibil felul în care Dumnezeu ne dă cele necesare, înlocuindu-ne slăbiciunile, compensând ceea ce lipsește.

2. A se simți pregătit pentru slujire: Este înțelept și bine ca, înainte de a conduce un grup de rugăciune, persoana să fi petrecut un timp în comunitate, cel puțin un an. Nu e o idee bună ca un convertit recent sau nou-venit să facă lucrarea slujitorului sau conducătorului. O asemenea persoană trebuie să aibă un timp de creștere și formare, să petreacă timp „în deșert” și să știe ce înseamnă să faci parte din comunitate. Nu trebuie să confundăm zelul cuiva care abia l-a cunoscut pe Isus, cu maturitatea spirituală necesară pentru a conduce un grup de rugăciune.

3. A avea suficient timp pentru a-și desfășura slujirea: Slujirea cere timpul care înainte a fost dedicat altor lucruri. Cei ce doresc să slujească trebuie să renunțe la atașamentele lor, încât, la fel ca Isus, să se poată preda pentru o altă chemare. Un slujitor trebuie să se sacrifice, la fel ca lumânarea de pe altar, care se consumă din iubire pentru frați și surori.

4. A avea ureche și inimă de discipol: Este important pentru un slujitor, aflat „în recepție” cu Dumnezeu, să fie dispus să asculte vocea sa și nu alte voci care îl distrag de la misiune. Inima unui slujitor trebuie să fie o inimă de discipol, o inimă care spune „da” vocii lui Dumnezeu și Bisericii.

5. A fi deschis pentru munca în echipă și lucrul cu toți membrii, nu singur ori numai cu cei cu care e prieten ori cu cei care spun „da” la orice. Fiecare membru al comunității este important pentru „existența” și „sarcina” comunității, pentru că un lider nu trebuie să se facă centrul vieții în comunitate. A-i exclude pe cei care nu gândesc ca mine înseamnă a înlocui planul lui Dumnezeu cu planul meu personal.

Întrebări pentru discuții:

- A. Care sunt adevăratele mele motivații în dorința mea de a sluji?
- B. În comunitatea noastră îi discernem pe slujitori sau doar îi alegem?
- C. Cât sunt dispus să mă consum ca lumânarea de pe altar, din iubire pentru frați și surori?

RCC pe tot globul:

BRAZILIA – Evanghelizare prin intermediul mass mediei

de Reinaldo Bessera dos Reis

Încă de la început, RCC în Brazilia a înțeles importanța mass-mediei în procesul de evanghelizare și răspândire a gândurilor și valorilor creștine.

RCC este angajată să proclame Vestea cea Bună a Lui Cristos, într-un mod kerygmatic, prin puterea Duhului Sfânt. În același timp, RCC conștientă de marea importanță a mass-mediei în zilele noastre, a avut întotdeauna un mare interes “în acele zone ale mass-mediei cum ar fi presa, filmul, radioul, televiziunea și acelea în care pot prin natura lor să atingă și să influențeze nu numai indivizii, dar și masele și chiar întreaga societate umană, și astfel poate fi numită pe bună dreptate mass-media comunicării sociale”.¹

Cu RCC, Brazilia a cunoscut o explozie în mass-media religioasă. Ziarele catolice, revistele au invadat diecezele noastre în anii '70. Radio și televiziunea au început de asemenea să fie folosite pentru evanghelizarea catolică.

Unul dintre pionierii din RCC braziliană a fost iezuitul Fr. Eduardo Dougherty, care a fondat o foarte importantă comunitate carismatică: Asociația Domnului Isus, care încă din 1981 a produs programe catolice pentru TV.

Încă din 1999, aceeași Asociație, a avut propriul canal TV: Televiziunea secolului 21- cu scopul special de formare integrală a omului și de a da acestuia accesul la multe informații, la cultură, educație, etică și spiritualitate.

Televiziunea secolului 21 avea deasemenea și o bună cunoaștere în a produce povești dramatice. Programele televiziunii au fost transmise și pe un alt Canal brazilian TV, chiar și în Statele Unite, în Europa, Asia, Africa și America Latină.

Alt pionier al RCC din Brazilia este salezianul Fr. Ionas Abib, care în 1974, împreună cu un grup de tineri, a fondat comunitatea “Cancao Nova” , care astăzi este unul dintre cele mai importante canale TV din Brazilia, chiar dacă aparține Televiziunii mai vechi.

Scopul principal al *Cancao Nova* este acela de a evangheliza prin intermediul mass mediei: TV, radio, internet și deasemenea și prin alte produse cum ar fi: casete video, audio, cărți, CD-uri și alte materiale.

Cancao Nova Radio a început pe 25 martie 1980 și în programele sale, comunitatea evanghelizează fără reclamă, oferind audienței sale informații, cultură, educație și formare spirituală.

Pe 8 decembrie 1989, Cancao Nova TV a început să funcționeze în Brazilia și în prezent are 5 centre de producție în diferite orașe ale țării. Canalul comunității acoperă tot teritoriul Braziliei și deasemenea și alte părți ale Continentului Americii, ale Europei de Est, ale Nord Africii și ale Orientului Mijlociu.

Website-ul Comunității Cancao Nova www.cancaonova.com, are cca. 2.000.000 de vizitări lunar și a adus Cuvântul Lui Dumnezeu în multe părți ale lumii.

Din 1996, RCC braziliană – prin Consiliul său Național - a început organizarea Slujirii de Mass-media, pentru a da formarea și orientarea corespunzătoare echipelor sale diecezane și regionale, precum și pentru a ajuta principalele și diferitele inițiative ale Reînnoirii în mass-media (incluzând Congresul Național de Mass-Media RCC).

În prezent, cele mai importante activități ale acestei slujiri prin mass-media sunt:

- a) “Revisit Renoir ”, publication official a Consiliului Național RCC, (publicată la fiecare 2 luni, încă din 2000).
- b) Website-ul RCC (www.rccbrasil.org.br), care funcționează, dar care este în curs de dezvoltare.
- c) Două programe săptămânale pe Televiziunea secolului 21: Reînnoirea Familiilor și Reînnoirea în acțiune; Un program săptămânal pe Televiziunea Cancao Nova: Sărbătoarea Rusaliilor.

Reînnoirea Carismatică Catolică, ca și Biserica, “s-ar simți vinovată în fața Domnului dacă nu ar utiliza aceste puternice mijloace pe care îndemânarea umană le perfecționează din zi în zi. Prin aceste mijloace ea proclamă de pe vârful acoperișului mesajele pe care le deține.” 2 “În societate, Biserica nu poate fi izolată”. 3

Fie ca Duhul Sfânt, care suflă unde vrea, să garanteze întotdeauna că Vestea cea Bună a Mântuirii ajunge până la marginile lumii, așa cum dorește Dumnezeu. Amin!

1 Vatican II, Decretul “Inter Mirifica”

2 PAUL VI, în “Evanghelii Nuntiandi”, n 45

3 Episcop JOHN FOLEY, Președinte al Consiliului Pontifical pentru Comunicări Sociale, 10 octombrie 2006, în timpul inaugurării primului Congres Internațional Stațiilor de Televiziune Catolice, care a avut loc în Madrid, Spania.

“Cu RCC, Brazilia a cunoscut o explozie în mass-media religioasă. Ziarele catolice, revistele au invadat diecezele noastre în anii ’70. Radio și televiziunea au început de asemenea să fie folosite pentru evanghelizarea catolică.”

“Pe 8 decembrie 1989, Cancao Nova TV a început să funcționeze în Brazilia și în prezent are 5 centre de producție în diferite orașe ale țării. Canalul comunității acoperă tot teritoriul Braziliei și deasemenea și alte părți ale Continentului Americii, ale Europei de Est, ale Nord Africii și ale Orientului Mijlociu.”

Întrebări către RCC

Vă rugăm trimiteți întrebările voastre la adresa newsletter@iccrs.org sau la fax: (0039)06-69887530.

1. Îmi place să-l laud pe Dumnezeu când merg la grupul meu de rugăciune, dar timpul meu de rugăciune personală nu este prea dinamic. Cum pot să fac timpul meu de rugăciune personală mai dinamic, mai carismatic?

Se pare că este mult mai ușor să avem o rugăciune de laudă vibrantă când suntem într-un grup, cu toate acestea să-L preamărim pe Dumnezeu cu un entuziasm din toată inima este ceva ce ar trebui să facem în fiecare zi pentru Dumnezeu, nu numai la întâlnirea de rugăciune. Aici sunt câteva idei pentru a însufleți timpul tău de rugăciune personală:

LOCATIA: Găsește un loc în casa ta unde să-ți poți exprima cu adevărat dragostea pentru Dumnezeu fără a te interfera cu alte persoane. Dacă te temi să nu-i plictisești pe ceilalți sau să nu rătăcești de tine pentru modul în care te rogi, șansele sunt ca tu să tinzi a avea un timp de rugăciune mai degrabă tăcut. Dar dacă ai un loc unde te poți exprima liber, este mult mai posibil ca tu să fi mai liber în stilul tău de rugăciune.

POSTURA: Când te rogi pentru tine însuși este ușor să stai într-un scaun confortabil și pur și simplu să te relaxezi. Aceasta va fi perfect pentru timpul tău de rugăciune în care faci contemplație, dar scaunele mari, moi, confortabile tind să scadă perspectiva laudei. Așa că, ridică-te! Ridică-ți mâinile! Pune întreaga ta ființă în lauda pe care o faci!

MUZICA: Un cântec sau două pot să te ajute cu adevărat să intri în laudă. Dacă tu cânti la un instrument, folosește-l! Dacă nu, pune un cântec de pe un CD... sau cântă pur și simplu fără instrumente. Din fericire pentru mulți dintre noi, Dumnezeu nu se preocupă de calitățile noastre vocale ... El dorește doar inimile noastre care să exulte într-atât de bucurie în prezența Lui, încât ele să trebuiască să cânte.

LAUDA: Fă doar ceea ce faci și la întâlnirea de rugăciune ... laudă-L pe Dumnezeu! Mulțumește-I Lui pentru ceea ce este, și pentru tot ceea ce a făcut. Spune-i cât de mult Îl iubești, cât de încântat ești să fii cu El. Deschide Psalmii și împrumută câteva rânduri de laudă din versurile lui David, apoi fă propria ta laudă... adăugând cuvintele tale lângă cele ale lui David. După un timp în care L-ai lăudat pe Dumnezeu cu cuvinte, relaxează-te și lasă frumosul dar al rugăciunii în Duh să te cuprindă. Pune toată inima ta în ceea ce faci! Nu fii timid! Cu toată inima și vocea, ridică-ți mâinile către Dumnezeu și laudă-L și mulțumește-I.

ASCULTAREA: După ce ai petrecut un timp semnificativ pentru a-L lăuda pe Dumnezeu, și tu simți prezența dulce a Domnului, așează-te într-un scaun confortabil, relaxează-te, fă din ce în ce mai mult liniște ... și ascultă. Fii atent. Doar odihnește-te în prezența Lui Dumnezeu.

În sinceritate, trebuie să conștientizezi că asemeni unei întâlniri de rugăciune, uneori rugăciunea ta personală va fi puternică și uneori va fi mai slabă, mai liniștită. Nu contează! Pentru că noi nu ne rugăm în fiecare zi pentru a ne simți noi bine. Ne rugăm pentru a da Slavă Lui Dumnezeu. Atâta timp cât facem așa, atâta timp cât Dumnezeu este lăudat, vei avea un timp de rugăciune foarte bun.

În acest lucru mai există încă un beneficiu, acela de a petrece o parte din timpul tău de rugăciune în laudă expresivă. Descoperim că oamenii care Îl laudă pe Dumnezeu în fiecare zi, au un dar al laudei mai puternic atunci când merg la următoarea întâlnire de rugăciune. Și nu este de mirare! Ei laudă în fiecare zi și nu doar o seară pe săptămână.

2. Eu sunt nou la grupurile de rugăciune. Am fost de curând la o întâlnire de rugăciune. Oamenii au venit în fața Bisericii pentru rugăciune. Când grupurile de rugăciune s-au rugat pentru acești oameni, mulți dintre ei păreau că au leșinat, dar nimeni nu părea preocupat, îngrijorat de acest lucru. Ce se întâmplă?

Mai mult ca sigur, ai văzut experiența oamenilor care aveau “odihna în Duh” Se pare că oamenii sunt copleșiți de prezența Lui Dumnezeu și devin foarte relaxați și cad. Mulți declară că s-au simțit așa de relaxați, încât pur și simplu nu s-au mai putut ține pe picioare. Alții au simțit o forță asupra lor, care era foarte puternică.

Atât în cartea lui Daniel, cât și în cartea Apocalipsei, precum și în multe alte pasaje din Scriptură, oamenii “cad” în prezența puterii Domnului.

Și totuși este mai mult decât o experiență căderea pe podea. Dumnezeu pare să facă ceva minunat, adânc în interiorul acelor persoane, în timp ce ele se odihnesc în acea stare. Personal am vorbit cu persoane care mi-au spus că în timpul acelei stări de odihnă ele erau eliberate de ani de dependențe. Alții declară vindecări ale unor probleme din trecutul lor. Și alții vorbesc despre o profundă și intimă întâlnire cu Dumnezeu.

În timp ce se pare că multe lucruri pozitive se întâmplă în timpul acestei experiențe spirituale, trebuie să conștientizăm că Dumnezeu este ceea ce este important în această experiență, și nu anumite fenomene religioase speciale. Dacă nu vă simțiți bine în legătură cu ceea ce se întâmplă, nu trebuie să vă forțați ca să se întâmple ceva, sau să provocați Dvs. experiența, prefăcându-vă. În acest timp, încercați cel puțin să fiți deschiși posibilității că poate Dumnezeu dorește să aveți o pace și o bucurie profundă în timpul acestei experiențe.

Reamintiți-vă, nu sunteți cu nimic mai bun decât ceilalți dacă Dvs. cădeți în odihnă în Duh, și alții nu. Și nici nu sunteți mai rău dacă ei au odihnă în Duh și asta nu vi se întâmplă și Dvs. Această experiență nu este dovada că Dumnezeu face vreo favoare cuiva. Rugați-vă doar ca să se facă voia Lui Dumnezeu.

Cereți-I Lui Dumnezeu să vă îndrume, chiar dacă voi abandonați totul în mâna Lui. El va face ca totul să funcționeze, să se rezolve după voia și plăcerea Lui.

ICCRS Politici și Identitate

SERVICIILE OFERITE

- Oferă materiale pentru învățături, cărți, buletine și website.
- Asigură instruire pe site.
- Emite linii directe
- Oferă sfaturi pastorale
- Organizează pentru îndrumători: conferințe, congrese, adunări consultative, colocvii, exerciții spirituale, pelerinaje
- Distribuie asistență financiară pentru dezvoltarea și promovarea RCC, mai ales în regiunile cele mai sărace din lume.
- Are un Birou la Vatican
- Este prezent pe toate continentele prin reprezentanții săi.